

A person wearing a teal coat and red boots is holding a red suitcase. The background is a teal door with faint cursive text. The title 'Naar huis' is written in white cursive, with 'Roman' in red serif font below it.

Naar
Roman
huis

INA
VAN DER BEEK

NAAR HUIS

Ina van der Beek

Naar huis

Uitgeverij Zomer & Keuning

Lees ook in deze serie:

Alleen verder

Het afscheid

ISBN 9789401904353

ISBN e-book 9789401904360

NUR 344

© 2015 Uitgeverij Zomer & Keuning

Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Omslagontwerp Liesbeth Thomas, t4design

www.inavanderbeek.nl

www.romanserie.nl

Alle rechten voorbehouden

Echte liefde geeft de ander de ruimte

‘Ga je in Groningen studeren en daar dan ook wonen?’ vraagt Bea. ‘In zo’n studentenhuus?’

‘Nee joh, ik weet nog helemaal niet wat ik na mijn examen ga doen,’ antwoordt Niek. Hij kijkt zijn zusje aan en vraagt dan: ‘Of wil je me graag kwijt?’

‘Nee, natuurlijk niet. Ik vraag het alleen maar, hoor!’ Het klinkt wat kattig.

Niek haalt zijn schouders op en loopt fluitend naar boven. Eerst maar eens zien dat hij slaagt voor zijn eindexamen van de hbs. En daarna? Hij weet het nog steeds niet zeker.

Boven zijn schoolboeken zit Niek na te denken over zijn toekomst. Oom Ad, zijn stiefvader, stimuleert hem om in Groningen aan de universiteit te gaan studeren. ‘Er zijn mogelijkheden genoeg voor een jongen met jouw hersens,’ zegt hij geregeld. ‘En je kunt ook altijd nog een aanvullend jaar doen, als je een studie kiest waar je gymnasium voor nodig hebt. Daar zijn ongetwijfeld mogelijkheden voor.’

Diep in zijn hart weet Niek eigenlijk wel wat hij wil. De kweekschool, hier in Assen, daar zou hij het liefst naartoe gaan, om onderwijzer te worden. Dat lijkt hem echt mooi.

Ooit heeft hij het weleens genoemd, maar oom Ad had dat idee direct van tafel geveegd. ‘Schoolmeester? Jongen, jij hebt veel meer in je mars, en we kunnen gelukkig iedere studie die je maar wilt betalen, dus grijp je kansen!’

Oom Ad is een geweldige vader voor hem en ook voor zijn pleegzusje Bea. Nooit heeft hij enig onderscheid gemaakt tussen hen en Nieks halfzusje Adrie, dat nu bijna vijf jaar is.

Maar wat school en opleiding betreft is oom Ad wel streng. Hij vindt een goede opleiding een van de belangrijkste dingen in het leven.

Nou, Bea zal ongetwijfeld aan alle verwachtingen gaan voldoen. Zij is echt de studiebol van de familie. Niet normaal meer, zo gemakkelijk als zij leert, vindt Niek. Op haar rapporten heeft nooit een lager cijfer dan een acht gestaan, zowel op de lagere school als op het gymnasium, waar ze nu in de vierde klas zit.

Hij is niet jaloers op haar, hij gunt het haar van harte, omdat hij nu eenmaal dol is op dit zusje, met wie hij samen is opgegroeid.

Nauwelijks tien maanden schelen ze, en ze hebben samen veel mee-gemaakt.

De Joodse ouders van Bea zijn bijna drie maanden na haar geboorte opgepakt en afgevoerd naar een concentratiekamp, vanwaar ze nooit meer zijn teruggekomen. Toen werd ze zijn zusje, en dat is ze altijd gebleven. Ook Nieks eigen vader, Hans, was opgepakt en meegenomen.

Nadat zijn moeder gehoord had dat zijn vader kort voor de bevrijding gefusilleerd was, was zij met de kinderen bij een doktersechtpaar terechtgekomen, dat hen liefdevol in hun huis opnam. Na de pensionering van de arts, rond Nieks tweede verjaardag, was zijn moeder met Niek en Bea met het echtpaar meeverhuisd naar het kleine dorpje Weezum in Drenthe. Zes jaar later waren beide echtelieden overleden, en toen bleek dat zij hun huis aan moeder Sinie hadden nagelaten. Die was daar een pension in begonnen om zo in het onderhoud van haar en de kinderen te kunnen voorzien.

Nadat ze zes jaar geleden met oom Ad trouwde, zijn ze hier in Assen gaan wonen. En hier is dus ook Adrie geboren, het kleine meisje op wie ze allemaal stapelgek zijn. Pas na haar geboorte zijn ze erachter gekomen dat Hans, zijn eigen vader, nog leefde. Een geweldige schok was dat geweest, voor hem en voor heel hun gezin. En natuurlijk vooral voor zijn moeder was het of de grond onder haar voeten werd weggeslagen.

‘Niek?’

Op dat moment komt Adrie zijn kamer binnen. ‘Niek, kom je eten? Papa is al thuis en we eten spinazie met een eiertje.’

‘Een eiertje? Ja, dan kom ik direct! Kom hier, wil je op m’n rug naar beneden?’

Niek heeft zijn zusje al opgetild en op zijn rug gezet.

‘Bukken! Zo, daar gaan we. Houd je vast, op naar de eiertjes!’

Beneden vindt hij de rest van het gezin al aan tafel. Hij galoppeert nog een rondje door de kamer en laat Adrie dan op haar stoel zakken.

‘Kom gauw zitten, Niek, anders wordt het eten koud,’ zegt zijn moeder.

‘En de eiertjes,’ zegt Adrie.

‘Eitjes,’ verbetert moeder Sinie automatisch. ‘En nu eerbiedig, Adrie, handjes samen, ogen dicht.’

‘En, Niek,’ vraagt Ad wat later, terwijl hij zijn mes en vork neer-

legt, 'heb je al nagedacht over je toekomst? Misschien toch rechten gaan studeren? Het lijkt me echt wel wat voor jou. Je kunt er allerlei kanten mee op.'

Niek geeft niet direct antwoord en Ad gaat verder: 'Het wordt echt tijd dat je een beslissing gaat nemen, jongen. Voor je examens beginnen, zul je je toch ergens moeten inschrijven?'

'Ik heb al een beslissing genomen,' zegt Niek nu.

'En dat is?'

'Ik wil naar de kweekschool, hier in de stad.'

'Maar Niek, jongen,' zegt Ad, terwijl hij langzaam zijn hoofd schudt, 'dat is toch jammer. Je hebt de capaciteiten om het veel verder te schoppen dan schoolmeester.'

'Wat is er mis met schoolmeesters?' vraagt Niek. 'Wat is er bijvoorbeeld mis met oom Gosse?'

'Niks, natuurlijk, helemaal niks! Daar gaat het ook niet om,' antwoordt Ad. 'Het is een prachtig beroep, maar...'

'... maar niet voor mij?' reageert Niek rustig. 'Oom Ad, ik heb er heel lang over nagedacht, en dat is echt wat ik het liefst wil.'

'We praten er nog weleens rustig over,' zegt Ad. 'Ik heb heerlijk gegeten, mama!' brengt hij het gesprek nadrukkelijk op een ander onderwerp. 'Eet jij ook je bordje eens gauw leeg, Adrie!'

'Mooi, dank je,' zegt Sinie. Ze staat op om de lege borden op elkaar te stapelen. Even vangt ze de blik van haar oudste, en bijna onmerkbaar knipoogt ze naar hem.

Pas als Sinie en Ad in bed liggen, is er gelegenheid voor een rustig gesprek.

'Ad,' zegt ze, 'wat de vervolgopleiding van Niek betreft...'

Het blijft even stil, de woorden lijken te blijven hangen in het donker van de slaapkamer.

'Ja,' zegt Ad eindelijk, 'wat wil je daarover zeggen? Ben je het niet met me eens dat het een beetje jammer zou zijn als hij niet verder komt dan onderwijzer? Hij heeft een goed stel hersens, hij kan gemakkelijk naar de universiteit. Hij zou arts kunnen worden of dominee. Rechten studeren of...'

Ze pakt in het donker zijn hand en onderbreekt hem zacht: 'Dat wil hij helemaal niet, Ad. Zijn hart ligt bij het onderwijs.'

Nu valt Ad stil.

Ze geeft zijn hand een kneepje en gaat verder: 'Onderwijzer is

een prachtig beroep, vind ik. Je draagt bij aan de vorming van jonge mensen. Een goede schoolmeester of schooljuffrouw kan van grote betekenis zijn voor de rest van je leven, besef je dat wel? En als het toch niet bevalt, of hij wil alsnog verder studeren, dan kan dat toch altijd nog?’

Nog steeds blijft het stil. Dan hoort Sinie een diepe zucht naast zich.

‘Je hebt natuurlijk gelijk,’ zegt Ad zacht. Hij draait op zijn zij en neemt haar in zijn armen. ‘Wat ben jij toch een wijze vrouw! Onze kinderen boffen maar met zo’n moeder.’

Sinie blijft even stilliggen, ze glimlacht in het donker. Niet omdat Ad haar gelijk geeft, maar om dat ene woordje: onze. Ónze kinderen, zegt hij, en dat is het geweldige in Ad, wat ze enorm waardeert. Vanaf het begin van hun huwelijk ziet hij haar zoon Niek en haar pleegdochter Bea helemaal als zijn eigen kinderen. Ook de geboorte van Adrie heeft daar geen verandering in gebracht. Alleen vier jaar geleden heeft hun gezin even gewankeld, toen ze ontdekte dat haar eerste man, Hans, niet was omgekomen in de oorlog, maar nog steeds leefde. Dat is een heel moeilijke tijd geweest, vol twijfel en verdriet. Maar ze zijn er allemaal sterker uit gekomen, en Niek heeft nog ruim twee jaar de tijd gekregen om een bijzonder contact op te bouwen met zijn eigen vader. Toen stierf Hans, en ook dat was een heftige ervaring. Samen met Niek heeft ze oprecht gerouwd om zijn vader en haar eerste liefde. Ze was geschrokken van de emoties die zijn overlijden toch weer bij haar had opgeroepen. Maar in al die dingen was Ad als een rots in de branding voor haar, en ook voor Niek is hij er steeds geweest.

‘Wat ben je toch een schat!’ zegt ze, en ze kruipt dicht tegen hem aan. Zo vallen ze in slaap.

2

Nu is het zomervakantie. Na een paar erg warme dagen is het weer helemaal omgeslagen. Het waait hard en de regen slaat fel tegen de ramen van het vakantiehuis in Zeeland.

‘Zullen we een spelletje doen, Bea?’ vraagt Adrie met haar liefste stemmetje. ‘Of ga je me voorlezen?’

‘Nu even niet, we hebben al een heleboel spelletjes gedaan,’ zegt Bea. Het klinkt wat kortaf. Sinie kijkt verwonderd naar haar oudste dochter.

‘Ah toe, alsjeblieft...’ zeurt Adrie.

‘Nee-hee, nu niet!’ Bea loopt de kamer uit, ze hoort nog net dat haar moeder zegt: ‘Kom maar, Adrie, dan doen wij een spelletje. Wat wil je doen?’

Bea rukt haar jack van de kapstok en trekt het aan. ‘Ik ga een eind langs het strand lopen, hoor!’ roept ze vanuit het kleine halletje, en zonder op een reactie te wachten, doet ze de deur van het vakantiehuis open en stapt naar buiten. De regen slaat haar in het gezicht. Ze buigt haar hoofd en met opgetrokken schouders loopt ze het pad af richting de duinen.

Als ze op het strand komt, is de bui voorbij. Een waterig zonnetje probeert door de wolken te komen.

Bea knijpt haar lange paardenstaart uit, haar haar druipt. Ze maakt haar staart los en schudt haar haren over haar rug. Ziezo, dat droogt sneller. Dan stopt ze haar handen in de zakken van haar windjack en stapt met stevige pas vlak langs de zee.

Ze baalt van zichzelf. Waarom deed ze nou zo onaardig tegen haar kleine zusje? Ze had toch best nog even een boekje kunnen voorlezen of een spelletje ganzenbord kunnen doen? Nou ja, straks maakt ze het wel weer goed met die kleine schat. Eerst maar eens een lekker eind lopen, misschien wordt ze daar weer wat vrolijker van.

Stevig loopt ze door. Het is vloed, het water staat hoog op het strand.

Bea bukt om een mooie schelp op te rapen. Die is voor Adrie, deze heeft ze beslist nog niet bij haar verzameling schelpen.

Langzamerhand voelt ze zich wat opgewekter worden. Het is heerlijk om zo in de wind te lopen. Haar lange, donkere haren waaien alle kanten op. Als ze straks omkeert en terug gaat lopen, heeft

ze de wind in de rug, dan kan ze beter haar haren weer in een staart doen, anders hangt alles voor haar ogen.

Maar zover is het nog niet, eerst een flink stuk lopen.

Lopen, lopen, de wind om haar hoofd, alle gedachten laten wegwaaien, dat wil ze!

De laatste tijd bekruipt haar steeds vaker een gevoel van onvrede, van heimwee, zonder dat ze weet naar wie of wat. Ze voelt zich vaak een buitenstaander binnen het gezin, al houdt ze nog zoveel van haar moeder, van oom Ad, van Niek en van de kleine Adrie.

Maar steeds vaker heeft ze het gevoel dat zij er niet echt bij hoort.

De anderen hebben allemaal iets met elkaar, ze hebben een bloedband met een van de andere gezinsleden. Allemaal, behalve zij. Zij hoort eigenlijk bij niemand.

Niek heeft zijn eigen moeder en zijn halfzusje, kleine Adrie heeft zelfs een vader én een moeder, en ook nog een halfbroer. Maar zichzelf? Zij heeft geen enkel echt familielid. Ze draagt dezelfde achternaam als Niek, dat wel, maar ze weet hoe dat komt. Direct na haar geboorte hebben haar ondergedoken ouders gesmeekt om hun baby, haar dus, aan te geven als Rebecca de Groot.

‘Doe alsjeblieft alsof ze jullie kind is,’ hebben ze aan de ouders van Niek gevraagd. ‘Als er iets met ons gebeurt, is zij veilig.’

En zo is het gegaan, alsof haar eigen moeder het voelde aankomen. Nauwelijks een paar maanden later werden haar beide ouders opgepakt bij een inval en afgevoerd naar een concentratiekamp.

Bea keert haar gezicht naar de zon. Met half dichtgeknepen ogen kijkt ze naar de wolken die langs de lucht jagen, maar steeds meer ruimte maken voor de zonnestralen.

Bij het opgroeien heeft mama weleens geprobeerd haar iets te vertellen over haar biologische ouders. Niet veel, want zelf wist ze ook weinig over haar onderduikers. Maar zij, Bea, wilde niets horen over andere ouders. De moeder van Niek was haar mama, ze wilde niet anders zijn! Toen ze net op school was, is op haar eigen dringende verzoek haar eigenlijke naam Rebecca veranderd in Bea. Niemand op school heette Rebecca, het was een vreemde naam, een naam die opviel, en ze wilde niet opvallen.

Toen mama pas getrouwd was met oom Ad, had hij eens voorgesteld om haar achternaam te veranderen in Cohen, de naam die ze hoorde te dragen, de naam van haar ouders. Maar ook toen weer heeft ze zich hevig verzet: ze wilde geen Cohen heten, ze heette De

Groot, net als haar broer Niek.

De trouwfoto van haar ouders, de enige foto die er van hen is, heeft jarenlang weggestopt in een la van haar kast gelegen. Pas kortgeleden heeft ze hem tevoorschijn gehaald en neergezet op haar slaapkamer. Ze zou veel meer willen weten over die twee, maar ze durft niets meer te vragen aan mama. Jarenlang heeft ze geroepen dat ze niets wilde weten, dat alleen mama haar moeder was. Is het dan niet raar dat ze nu opeens wél dingen wil horen, ja, zelfs het liefst weer Rebecca zou willen heten... Rebecca Cohen in plaats van Bea de Groot.

Ze zou het nu zo graag echt willen weten: wie waren haar ouders, Sam en Hannah, en hoe zou haar leven geweest zijn als ze de oorlog overleefd hadden? Ongetwijfeld zou ze dan in de Joodse traditie zijn opgevoed. Hoe zou dat geweest zijn? Waren haar ouders streng orthodoxe Joden of deden ze juist weinig aan het geloof? Was de familie Cohen een grote familie, hadden haar ouders broers en zussen, waren er neefjes en nichtjes? En zijn ze echt allemaal dood?

Allemaal vragen zonder antwoord. Vragen die pas de laatste tijd steeds vaker bovenkomen. Maar hoe kan ze daarover beginnen? Mama heeft al zo veel te verwerken gekregen de afgelopen jaren. Vier jaar geleden bijvoorbeeld, toen opeens de vader van Niek opdook. Wat een moeilijke situatie was dat. Ook al was Bea destijds nog jong, ze voelde heel goed de spanning die er toen in huis hing. Daarna de ontmoetingen met Hans, die vader van Niek.

Nu eindelijk lijkt er wat rust te zijn gekomen in hun gezinnetje. Kan zij dan gaan zeuren over haar naam, haar verleden, haar biologische ouders?

Nee, dat kan ze mama niet aandoen. Ze houdt zo veel van mama, ze wil haar echt geen verdriet doen.

Maar het verwacht haar. Het lijkt of ze niet meer weet wie ze is. Is ze nog steeds Bea de Groot, of is ze eigenlijk Rebecca Cohen?

In de bibliotheek heeft ze de laatste tijd steeds gezocht naar boeken over de oorlog, over Joden en de vreselijke dingen die in de oorlog zijn gebeurd. Ze laat die boeken nooit zien aan de anderen, ze leest ze 's avonds in bed en brengt ze snel weer terug naar de bibliotheek als ze ze uit heeft.

Bijna een uur loopt Bea door, dan keert ze om en begint aan de terugweg.

Voordat ze weer bij de strandopgang is aangekomen, waarachter het pad door de duinen ligt dat naar hun vakantiehuisje leidt, heeft ze een idee gekregen dat zomaar is uitgegroeid tot een vast plan. Over twee jaar, als ze achttien is, gaat ze studeren in Amsterdam. En dan gaat ze op zoek naar haar verleden. Ze zal er mama niet mee lastigvallen.

De rest van de vakantie blijft het weer wisselend. Er zijn dagen dat Bea samen met haar zusje zandkastelen bouwt op het strand en met eindeloos geduld emmertjes water voor haar uit de zee haalt om de slotgrachten van die kastelen te vullen. Maar er zijn ook dagen waarop de ene bui de andere opvolgt.

De laatste dag voor ze weer naar huis zullen vertrekken is het weer zo'n mindere dag. De hele ochtend heeft het geregend en pas na de middag wordt het wat lichter buiten.

Bea staat in de woonkamer voor het raam en kijkt naar buiten. Is het nu eindelijk droog? Ze heeft zin om nog een flinke strandwandeling te maken.

Ze draait zich om en ziet haar zusje druk bezig bij de tafel. Adrie zit met een stapel oude tijdschriften voor zich en versiert met een serieus gezicht alle gezichten op de foto's die erin staan. De mannen krijgen baarden, snorren en soms een bril, de vrouwen krijgen een strik in het haar, of bloemen in hun handen. Ze is er erg druk mee.

Haar moeder zit ook aan tafel, zij bladert wat door een ander tijdschrift. Ze kijkt op als ze Bea onrustig heen en weer ziet drentelen.

'Verveel je je, Bé?' vraagt ze.

Bea haalt haar schouders op. 'Ik heb zin om een lekker eind te lopen,' zegt ze, 'maar ik wacht nog maar even. Volgens mij wordt het zo wel helemaal droog.'

Sinie kijkt ook naar het raam. 'Het wordt echt al lichter, ja. Je hebt gelijk om nog een strandwandeling te maken, voorlopig zie je het strand niet meer. Voor je het weet zit je weer op school. Misschien wil Niek wel met je mee?'

'Ik weet niet waar hij is, ik ga wel alleen,' antwoordt Bea. 'Nou, volgens mij is het vrijwel droog. Ik ga, tot straks, hoor.'

Maar als Bea nog maar net op het strand loopt, hoort ze het geluid van hollende voetstappen achter zich.

‘Hé zussie, wacht, ik loop met je mee, mag dat?’

Ze stopt even en kijkt over haar schouder. Niek is al naast haar.

‘Heen over het strand, terug door de duinen?’

‘Goed,’ zegt ze.

Even lopen ze zwiĳgend door, dan vraagt Bea: ‘Zin om naar de kweek te gaan, of vind je het ook wel spannend?’

‘Vooral leuk,’ zegt Niek, terwijl hij snel opzij springt voor een grote golf. ‘En natuurlijk ook best een beetje spannend, maar ik heb er erg veel zin in. Ik ben zo blij dat oom Ad het eindelijk goedvond dat ik niet naar de universiteit ga. Het lijkt me echt prachtig om voor de klas te staan, ik hoop dat ik net zo’n goeie meester word als oom Gosse.’

‘Hoe weet jij nou of oom Gosse een goede meester is? We hebben toch nooit bij hem in de klas gezeten?’

Niek lacht. ‘Nee, dat is waar, maar hij lijkt me gewoon een geweldige meester om bij in de klas te zitten. Je weet toch nog wel hoe leuk hij altijd met ons was, toen hij bij ons in het pension woonde?’

‘Ja, natuurlijk weet ik dat nog.’

‘En jij, Bé, wat wil jij over twee jaar gaan doen? Jij gaat toch zeker studeren? Welke richting, denk je?’

‘k Weet nog niet,’ zegt ze wat kortaf.

‘Of wil je ook naar de kweekschool?’

‘O nee, beslist niet!’

‘Wat dan, een baantje zoeken?’

‘Nee, dat zeker niet. Ik weet niet precies wat ik wil, maar in elk geval...’ Ze stopt abrupt.

Niek kijkt haar van opzij aan. ‘Maar in elk geval wat?’

Bea blijft staan. ‘Ik wil naar Amsterdam,’ zegt ze.

‘Hè?’ Niek blijft nu ook staan en doet een stap terug zodat hij weer naast haar staat. ‘Naar Amsterdam? Wat wil je daar gaan doen, welke opleiding?’

‘Dat weet ik nog niet, maar in elk geval wil ik naar Amsterdam.’

‘Maar waarom niet naar Groningen? Daar kun je ook allerlei opleidingen volgen en Groningen is ook een leuke stad, hoor. Joop, de broer van Anton Meurs, studeert in Groningen. Hij heeft daar een kamer en...’

‘Ik wil gewoon naar Amsterdam,’ onderbreekt Bea hem. Ze is weer gaan lopen en Niek loopt zwiĳgend naast haar. Een poos

blijft het stil.

‘Is het omdat je ouders daarvandaan kwamen?’ vraagt Niek, naast haar.

Ze knikt. ‘Ja.’ Meer zegt ze niet.

Niek kijkt haar van opzij aan. ‘Misschien woont daar ergens nog familie, echte familie...’

Opnieuw knikt ze. ‘Nog maar niet over praten, hoor, thuis,’ zegt ze.

‘Tuurlijk niet.’

Dat is zo fijn met haar broer, bedenkt Bea, terwijl ze zwijgend verder lopen. Ze begrijpen elkaar altijd heel goed. Soms denkt ze wel dat zelfs een tweeling niet meer op elkaar ingespeeld zou kunnen zijn dan zij en Niek. En dat terwijl ze niet eens familie van elkaar zijn. Maar al vanaf hun vroegste jeugd zijn ze dikke maatjes, daar komt nooit iemand tussen.

Als ze een flink eind gelopen hebben, gaan ze de duinen in.

‘Langzamerhand maar weer een beetje richting vakantiehuis, hè?’ zegt Niek. ‘Moet je kijken wat een lucht daar weer aankomt, we houden het vast niet lang droog meer.’

Ze hebben nu wind tegen en hoewel het hier luwer is dan op het strand, loopt het toch heel wat zwaarder dan het eerste stuk van hun wandeling.

Het duurt niet lang of het begint te regenen. Ook begint het te weerlichten en al snel rolt er een donderslag door de lucht.

‘Zo! Moet je kijken naar de lucht,’ zegt Niek, ‘dat wordt echt een flinke onweersbui. We moeten zien dat we ergens schuilen. Kom mee, rennen!’

Hij pakt Bea’s hand en begint te hollen.

‘Waar wil je dan naartoe?’ hijgt Bea naast hem. ‘Je kunt hier toch nergens schuilen?’

‘We zijn vlak bij dat dorp, hoe heet het ook alweer... Daar is vast wel iets.’

De regen stroomt nu neer en de donderslagen volgen elkaar steeds sneller op.

‘Kom!’ Hand in hand rennen ze verder.

Ze zijn nu op een breder pad, dat afbuigt.

‘Waar is dan een dorp, ik zie...’ hijgt Bea.

‘Kijk!’ Met een ruk blijft Niek staan en hij trekt Bea dan weer mee naar rechts. ‘Daar, een schuur, dat is mazzel! Hopen dat de

deur niet op slot zit!’

Nog geen halve minuut later duwt Niek de deur open van het kleine houten gebouwtje en achter elkaar stappen ze naar binnen.

Als Bea de natte haren uit haar gezicht veegt, ziet ze dat het geen schuur is, maar het lijkt een of ander clubhuis. Op een bank tegen de wand zitten een paar opgeschoten jongens met een glas in de hand. Aan de andere kant staat een tafeltennistafel, waar twee andere jongens aan het spelen zijn.

Nu kijken ze allemaal naar Niek en Bea, die bij de deur zijn blijven staan.

‘Hé, wat komen jullie doen?’ vraagt een van de jongens op de bank. ‘Hebben we jullie uitgenodigd?’

Voor Niek iets kan zeggen, doet Bea een stap naar voren en ze zegt: ‘Sorry hoor, mogen we even schuilen? We zijn zo weer weg.’

Een andere jongen staat op van de bank en loopt langzaam naar Niek en Bea toe. Ongeveer een meter voor Bea blijft hij staan. Hij kijkt haar zwijgend aan, dan wendt hij zich tot Niek en zegt: ‘Jij bent welkom hier, maar we moeten hier geen grieten. En zeker geen Joden!’ voegt hij eraan toe.

Zowel Niek als Bea is even te verbaasd om te reageren, en de knul gaat verder: ‘Nou, hoor je me niet? Oprotten, zei ik!’ Hij doet een stap naar voren, naar Bea.

Maar nu komt Niek in actie. Ook hij doet een stap naar voren en zijn vuist gaat in de richting van de jongen tegenover hen.

Maar bliksemsnel grijpt Bea zijn arm en ze geeft er een ruk aan. ‘Kom op, Niek, we gaan, we willen hier niet eens blijven.’ Met haar ene hand rukt ze de deur alweer open, terwijl haar andere hand om Nieks arm knelt.

‘Maar ik zal...’ zegt Niek terwijl hij zijn arm probeert los te maken.

‘Jij zult niks!’ De jongen tegenover hem komt nog dichterbij hen toe, een dreigende blik in zijn ogen.

Niek wil blijven staan, maar Bea rukt hard aan zijn arm, de deur al halfopen. ‘Kom nou, Niek!’

‘Ik zei: oprotten hier!’ Het volgende moment worden ze beiden met een harde duw naar buiten gewerkt en de deur gaat met een klap achter hen dicht.

Nieks hand gaat weer naar de deur, maar nu klemt Bea zich met twee handen aan hem vast.

‘Niet doen, Niek, kom op, wegwezen! Je kunt niks beginnen, ze zijn met een heleboel en die knul was een kop groter dan jij. Kom nou!’

Het regent nog steeds, maar het onweer lijkt wat weg te trekken. Niek kijkt Bea aan. Hij zegt niets, maar schudt even zijn hoofd.

‘Kom.’ Bea trekt aan zijn arm en dan lopen ze samen het pad weer op, bij het gebouwtje vandaan.

‘Die rotzak!’ scheldt Niek. ‘Ik zou hem wel...’

‘Hoorde je wat hij zei?’ onderbreekt Bea hem. “‘En zeker geen Joden...” Waarom zei hij dat, Niek? Zie je zo duidelijk dat ik Joods ben? Ja, hè? En waarom zou hij dat gezegd hebben, de oorlog is toch allang voorbij?’

‘Ik weet het niet,’ zegt Niek hulpeloos. ‘Je ziet er gewoon uit, gewoon als... als Bea.’

Ze zijn weer op het duinpaadje aangekomen. De regen is gestopt maar ze zijn kletsnat. Bea rilt in haar natte jas.

‘Ik ben Joods, ja,’ zegt ze zomaar voor zich heen. ‘Ik ben dus anders.’

‘Welnee, je bent niet anders, je bent gewoon mijn zusje!’ zegt Niek op heftige toon.

Ze lopen zwijgend verder. Pas als ze bijna bij het vakantiehuisje zijn, zegt Bea: ‘Niek, ik wil niet dat je het aan mama of oom Ad vertelt. Laten we het maar zo gauw mogelijk vergeten, goed?’

‘Als jij dat wilt...’ zegt Niek nog wat weifelend. ‘Bé, die gasten moeten aangepakt worden, hoor!’

‘Hoe wil je dat doen? We kwamen in hun schuur of clubhuis of wat het ook zijn mocht. Ik wil echt dat je je mond erover houdt en het vergeet. Beloofd?’

‘Beloofd,’ zegt Niek. ‘En trek je er vooral niks van aan, het was niks persoonlijks tegen jou, gewoon een stel idioten.’

‘Precies!’ antwoordt Bea. ‘Ik ben het alweer vergeten.’

Maar dat is ze zeker niet. Het heeft haar meer gedaan dan ze zelf dacht. De woorden ‘We moeten hier zeker geen Joden’ staan in haar hoofd en hart gegrift.

*Wanneer Bea op zoek gaat
naar haar Joodse wortels, raakt
ze meer kwijt dan haar lief is*

Bea voelt zich niet meer thuis in het pleeggezin waarin ze is opgegroeid. Als kind wilde ze niets liever dan erbij horen en sloot ze zich af voor haar Joodse afkomst, maar dat is veranderd. Ze besluit haar vroegere naam Rebecca weer aan te nemen, gaat studeren in Amsterdam en hoopt daar ook familie van haar in de oorlog omgekomen ouders te vinden. Niet alleen de fysieke afstand tussen Amsterdam en Assen zorgt voor een verwijdering tussen Rebecca en haar pleegouders, ook haar twijfels over wie ze nu werkelijk wil zijn, maken het contact moeizaam. Hoe langer ze wegblijft, hoe sterker ze het gevoel krijgt dat het nooit meer hetzelfde zal worden.

Naar huis is het derde en afsluitende deel van een bewust kleine en persoonlijke trilogie van **Ina van der Beek** die zich afspeelt tijdens en na de Tweede Wereldoorlog. De eerdere delen zijn *Alleen verder* en *Het afscheid*.

Z&K

ISBN 978 94 0190 435 3 NUR 344

9 789401 904353

www.romanserie.nl